

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	6025010003
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6025010003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu, sudkyne JUDr. Beáty Javorkovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2025 v Bratislave, v konaní o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii na území Slovenskej republiky, o odvolaní odsúdeného E. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. marca 2025, sp. zn. 4Ntc/1/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného E. Z. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 12. marca 2025, sp. zn. 4Ntc/1/2025 podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) uznal vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 095 Hv 29/22p z 27. apríla 2022, právoplatný 28. apríla 2022, v spojení s osvedčením z 24. septembra 2024, ktorým bol občan Slovenskej republiky E. Z. uznaný vinným zo zločinu krádeže vlámaním podľa § 127, 128 ods. 1 č.5, 129 ods. 2 č.1, 130 ods. 3, 12 druhý a tretí prípad, § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na tom skutkovom základe, že:

„vo Viedni a na iných miestach spolkového územia, v rámci zločineckej organizácie a s úmyslom dosiahnutia zisku (§ 70 Trestného zákonníka Rakúskej republiky), odcudzil, resp. sa pokúsil odcudziť cudzie hnutelné veci, nižšie uvedeným subjektom vlámaním sa do ich bytov, s celkovou hodnotou presahujúcou 5 000 Eur, s úmyslom ich privlastnením neoprávnene obohatiť seba alebo tretiu osobu, a síce

I. vo vedomej a zámernej spolupráci s ďalšími, separátne stíhanými, spolupáchateľmi (§12 Trestného zákonníka Rakúskej republiky),

1/ dňa 27. apríla 2019 U. P., pričom zostalo pri pokuse, pretože páchatelia síce byt prehrabali, avšak nenašli žiadnu hodnotnú korisť (fakt 1);

2/ dňa 21. marca 2019 vo R. S. Q. šperky v celkovej hodnote minimálne 800 Eur (fakt 2); trestné

oznámenie

3/ dňa 8. mája 2019 vo R. L. H., E. W. a L. U. hotovosť a šperky v celkovej hodnote cca 25 000 Eur (fakt 3);

4/ dňa 6. februára 2019 obyvateľom domova seniorov v P. R. Z., pričom zostalo pri pokuse, pretože si ich všimol svedok, ktorý býval oproti domu seniorov, (fakt 4);

5/ dňa 28. marca 2019 vo V. V. F., U. J. a Dr. S. U. šperky, peňaženku a hotovosť v celkovej hodnote 2 240 Eur (fakt 8);

6/ dňa 7. augusta 2019 B. B. 11 000 Eur v hotovosti a šperky v hodnote 1 595 Eur (fakt 10);

7/ v čase, ktorý už nie je možné zistiť, vo V. B. L. T. hotovosť a šperky v celkovej hodnote 4 900 Eur (fakt 11);

8/ dňa 12. októbra 2019 v T. L. P., pričom zostalo pri pokuse, pretože boli obeťou pristihnutí pri čine (fakt 14).

II. navádzaním ďalších členov zločineckej organizácie na páchanie nižšie uvedených trestných činov a podieľaním sa na nich okrem iného poskytnutím nástrojov na vlámanie, a síce na vlámanie

1/ dňa 14. mája 2019, ktoré vykonali I. C. a L. T.

a) v G. k Dr. G. D. M., ktorému odcudzili hotovosť, mince, IPAD a certifikáty v celkovej hodnote približne 1 600 Eur tak, že pomocou neznámeho nástroja vytrhli cylindrickú vložku na vchodových dverách a následne prehľadali byt a zmocnili sa vecí (fakt 5);

b) v H. I. a B. G., ktorým odcudzili predmety v hodnote približne 1 800 Eur tak, že otvorili dvere pomocou vypačovacieho nástroja a následne prehľadali byt a zmocnili sa predmetov (fakt 6);

2/ dňa 27. marca 2019 L. T. a možní ďalší spolupáchatelia, vo R. V. E. U. hotovosť a šperky v celkovej hodnote približne 850 Eur tak, že kliešťami vykrútili cylindrickú vložku (fakt 7);

3/ dňa 26. marca 2019 L. T. a možní ďalší spolupáchatelia vo R. E. Q. G. J. a P. W. hotovosť v hodnote približne 900 Eur tak, že sa vlámali do jej bytu pomocou vypačovacieho nástroja (fakt 9);

4/ dňa 17. augusta 2019 vo R. F. S. E., Q. E. a L. U. celkovo 20 280 Eur v hotovosti a šperkov v hodnote 5 200 Eur (fakt 12);

5/ dňa 12. októbra 2019 vo R. L. a V. H. rôzne šperky, hotovosť a aktovku v celkovej hodnote približne 8 400 Eur (fakt 13).“

Za tieto skutky bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov (2191 dní).

Krajský súd rozhodol, že podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bude odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V odôvodnení tohto rozsudku krajský súd uviedol, že „po preskúmaní predloženého spisového materiálu zistil, že E. Z. bol rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, právoplatný 28. apríla 2022, uznaný vinným zo zločinu krádeže vlámaním. Za uvedené protiprávne konanie bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov. K predmetnému rozhodnutiu bolo Spolkovým ministerstvom pre spravodlivosť Rakúskej republiky vydané 24. septembra 2024 osvedčenie. Zo súdom vyžiadaného vyjadrenia prokurátorky vyplynulo, že súhlasí s uznaním a následným výkonom právoplatného rozsudku, pretože v danom prípade nezistila dôvody pre odmietnutie uznania a výkonu uvedeného rozhodnutia.

Formálne podmienky pre rozhodnutie o predmetnom návrhu v danej veci boli splnené, keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky. Rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo 6. júna 2024 mu bol uložený časovo neobmedzený trest zákazu pobytu, a teda po výkone uloženého trestu bude do Slovenskej republiky vyhodený.

Skutky odsúdeného boli justičným orgánom štátu pôvodu priradené ku kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., a to „účasť na zločineckom spolčení," preto nebolo potrebné skúmať, či predmetné skutky vykazujú znaky trestných činov aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Nie je preto prítomný dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.

Z vyžiadaného odpisu z Registra trestov Slovenskej republiky na E. Z. bolo zistené, že menovaný nebol pre tie isté skutky odsúdený súdom Slovenskej republiky a súd nemá informáciu, že konanie vedené v

niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre tie isté skutky sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný. Odsúdený E. Z. nie je osobou vyňatou z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Premlčacia doba na premlčanie výkonu trestu odňatia slobody vo výmere šesť rokov je podľa § 90 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného v čase právoplatnosti odsudzujúceho rozhodnutia desať rokov. Z toho je zrejmé, že výkon trestu uloženého E. Z. nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky premlčaný.

Odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu odsudzujúceho rozhodnutia. Nesúhlasil so zaslaním rozsudku a osvedčenia, pričom nemožno opomenúť, že v zmysle § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., resp. čl. 6 bod 2 písm. b) rámcového rozhodnutia, sa súhlas osoby s odovzdaním výkonu rozhodnutia nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu.

Predmetné rozhodnutie zodpovedá vydanému osvedčeniu, osvedčenie je úplné, obsahuje všetky skutočnosti potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone rozhodnutia a bolo doručené v štátnom jazyku Slovenskej republiky. Dĺžka výkonu uloženej trestnej sankcie presahuje šesť mesiacov. V uznávacom konaní neboli preukázané ani dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia a odsúdený E. Z. nie je trestne stíhaný na území Slovenskej republiky. Trestná sankcia, ktorá má byť na území Slovenskej republiky vykonaná, nezahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo inej zdravotnej starostlivosti, ktoré nemožno vykonať. Nie je daný žiaden z obligatórnych dôvodov odmietnutia uznania.

V predmetnej veci sú druh trestu (trest odňatia slobody) aj jeho výmera zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, preto bude odsúdený vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny. Trestný zákon platný a účinný na území Slovenskej republiky má odlišnú diferenciáciu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody ako trestnoprávne predpisy platné na území Rakúskej republiky. Odsúdeného krajský súd zaradil v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.“

* * * * *

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený E. Z. odvolanie prostredníctvom obhajcu podaním zo 4. apríla 2025, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie nepovažuje za správne a zákonné. Krajský súd nemal rozhodnúť o uznaní a výkone rozhodnutia Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, pretože odsúdený nesúhlasil so zaslaním rozsudku a osvedčenia. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, či v čase rozhodovania o uznaní a výkone rozhodnutia bolo právoplatné rozhodnutie Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo 6. júna 2024 o zákaze pobytu.

V napadnutom rozhodnutí krajského súdu je uvedené, že výkon trestu, ktorý bol uložený I. C. nie je premlčaný. Súd mal povinnosť skúmať premlčaciu dobu výkonu trestu voči osobe odsúdeného E. Z. a nie voči I. C..

Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, nezákonné a nezodpovedá skutkovému stavu, ktorý bol v konaní zistený. Z uvedených dôvodov odsúdený navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) Trestného poriadku a sám po doplnení konania rozhodol rozsudkom.

Spis spolu s podaným odvolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 14. apríla 2025.

* * * * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) potom, čo preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

- a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,
- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia (ďalej len „osvedčenie“) označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Najvyšší súd uvádza, že všetky úvahy a aj závery krajského súdu týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia (rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 095 Hv 29/22p z 27. apríla 2022, právoplatný 28. apríla 2022, v spojení s osvedčením z 24. septembra 2024) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, považuje za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a zároveň nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 Trestného poriadku. Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný v zmysle § 22 Trestného zákona. Výkon rozhodnutia nie je premlčaný. Na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov podľa § 4 Trestného zákona. Dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Ďalej možno konštatovať, že proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý.

Skutky odsúdeného boli označené justičným orgánom štátu pôvodu priradením ku kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí ako „účasť na zločinnom spolčení“. Na základe čl. 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV o uznávaní trestov odňatia slobody ak za niektorý z 32 kategórií trestných činov (uvedených v § 4 ods. 3 písm. a - z zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí), možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie zahrňujúce pozbavenie osobnej slobody, ktorých horná hranica je najmenej tri roky, sú podľa podmienok tohto rámcového rozhodnutia a bez preskúmania obojstrannej trestnosti skutku dôvodom na uznanie rozsudku a vykonanie uloženého trestu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy posudzovanie obojstrannej trestnosti, keďže podľa rakúskeho právneho poriadku za predmetný trestný čin možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až desať rokov a justičný orgán štátu

pôvodu trestný čin v osvedčení o vydaní rozhodnutia zároveň označil priradením ku kategórii trestných činov „účasť na zločinnom spolčení“ [§ 4 ods. 2, ods. 3 písm. a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí].

I napriek vyššie uvedeným skutočnostiam zohľadniac nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 24. októbra 2024, sp. zn. III. ÚS 462/2024 najvyšší súd považoval za potrebné doplniť, ktoré znenie Trestného zákona bude referenčným rámcom zlučiteľnosti trestu podľa § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Najvyšší súd preto nad rámec povinného uvádza, že uložená trestná sankcia je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky a podľa súčasnej právnej úpravy by mohlo byť konanie odsúdeného kvalifikované podľa § 221 ods. 4 písm. b) Trestného zákona (trest odňatia slobody až na 10 rokov). Uvedené ustanovenie Trestného zákona je teda referenčným rámcom zlučiteľnosti trestu podľa § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. Na posudzovanie trestnosti činu však nemá vplyv ani výška sadzieb, ktorá môže byť v uznávajúcim štáte iná, ako v štáte pôvodu.

K námietkam odsúdeného, že krajský súd nemal rozhodnúť o uznaní a vykonaní rozhodnutia Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, pretože odsúdený nesúhlasil s jeho zaslaním najvyšší súd uvádza, že z návrhu na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia zo strany Spolkového ministerstva pre spravodlivosť Rakúskej republiky z 24. septembra 2024, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody postupom podľa osvedčenia uvedeného v čl. 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 vyplýva, že dotknutá osoba sa zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia (bod i) str. 10 návrhu). Odsúdená osoba nesúhlasila so zaslaním rozsudku a osvedčenia, nakoľko žije v Salzburgu a nemá žiadne sociálne kontakty na Slovensku. Námietky odsúdeného nie sú v tomto prípade dôvodné, pretože na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo 6. júna 2024, č. 1294479408/220234335 mu bol uložený časovo neobmedzený zákaz pobytu v Rakúskej republike. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že je splnená podmienka podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, čo znamená, že súhlas odsúdeného s uznaním a výkonom rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje, pretože odsúdený by bol po vykonaní trestu z Rakúskej republiky vyhostený.

Na podporu tejto argumentácie možno poukázať aj na uznesenie ústavného súdu z 8. februára 2024, sp. zn. III. ÚS 66/2024, v ktorom uviedol: „To, že predstavy sťažovateľky o štáte, v ktorom má vykonávať trest, sú odlišné od pravidiel v zákone o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, nie je dôvodom jej porušenia ústavných práv. Sťažovateľka je štátnym občanom Slovenskej republiky, a aj keď na Slovensku nemá obvyklý pobyt, je daný dôvod na výkon trestu na Slovensku z dôvodu, že dánsky súd jej uložil popri treste odňatia slobody aj trest vyhostenia, a to v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, ako aj čl. 6 bodu 2 písm. b) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV. Uloženie trestu vyhostenia v spojení so štátnym občianstvom sťažovateľky boli rozhodujúcimi kritériami podľa zákonnej a európskej právnej úpravy pre vykonanie trestu na Slovensku.“

Navyše, hoci odsúdený namieta právoplatnosť rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo 6. júna 2024, č. 1294479408/220234335 o zákaze pobytu, súdu nepredložil žiadnu skutočnosť, ktorá by preukazovala opak.

Čo sa týka odvolacej námietky odsúdeného ohľadne toho, že krajský súd uviedol v odôvodnení rozsudku na str. 5, že „...je zrejmé, že výkon trestu uloženého I. C. nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky premlčaný...“ najvyšší súd uvádza, že uvedené je evidentnou písárskou chybou. Vo výroku rozsudku, ktorý je právne záväzný je meno odsúdenej osoby E. Z. uvedené správne, s označením jej dátumu narodenia, miestom trvalého pobytu ako aj súčasného pobytu tak, že túto osobu nie je možné zameniť s inou osobou. Zároveň je aj v odôvodnení niekoľkokrát uvedené meno E. Z., rovnako aj na strane 5 citovaného rozsudku. Je teda celkovo zrejmé, že odôvodnenie sa týka jeho osoby.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd v zhode s napadnutým rozsudkom k záveru, že v preskúmvanej veci nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia štátu pôvodu

podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí.

Napokon, vo vzťahu k výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým bol odsúdený E. Z. zaradený v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, sa žiada poukázať na kritériá uvedené v § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného, a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženú trestnú sankciu; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014).

Krajský súd zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Uvedené zaradenie odsúdený vo svojom odvolaní nenamietal. Krajský súd svoje rozhodnutie v tomto smere nezdôvodnil, resp. nevysvetlil akými úvahami sa pri zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody riadil.

Preto najvyšší súd k uvedenému najskôr vo všeobecnosti uvádza, že podľa § 48 Trestného zákona vonkajšia diferenciácia výkonu trestu odňatia slobody v Slovenskej republike je upravená nasledovne:

- (1) Trest odňatia slobody sa vykonáva diferencovane v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ústav na výkon trestu“) minimálneho, stredného alebo maximálneho stupňa stráženia.
- (2) Súd zaradí páchateľa na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu
 - a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,
 - b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchateľa hľadí, ako keby nebol odsúdený.
- (3) Do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia zaradí súd
 - a) páchateľa, ktorému uložil trest odňatia slobody na doživotie, alebo
 - b) páchateľa obzvlášť závažného zločinu.

Najvyšší súd považuje ďalej k tomu za potrebné doplniť, že z odpisu registra trestov vyplýva, že odsúdený E. Z. má celkovo 9 záznamov, pričom v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody celkovo tri razy, a to za úmyselné trestné činy. Posledný vykonaný trest odňatia slobody (vo výške 1 mesiac) mu bol uložený rozhodnutím Okresného súdu Zvolen zo 4. marca 2020, sp. zn. 3T/124/2019, právoplatným 4. marca 2020 pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Z uvedeného dôvodu je jeho zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia správne s poukazom na (vyššie citované) ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a zodpovedá pôvodne uloženú trestnú sankciu, pričom nezhoršuje jeho postavenie.

S poukazom na uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.